

PROP DE VOSALTRES

La indulgència jubilar (I)

La celebració d'un jubileu extraordinari com el d'aquest Any de la Misericòrdia és una invitació a deixar-nos reconciliar amb Déu rebent plenament la seua gràcia. En la doctrina catòlica i en la tradició dels anys sants, aquesta gràcia extraordinària ha rebut el nom d'«indulgència plenària». El Papa, sense emprar aquesta expressió, al·ludeix a ella en el n. 22 de la butlla *Misericordiae vultus*: «El Jubileu comporta també la referència a la *indulgència*. En l'Any Sant de la Misericòrdia ella adquireix una rellevància particular. El perdó de Déu pels nostres pecats no coneix límits... La misericòrdia de Déu es transforma en *indulgència* del Pare que a través de l'Esposa de Crist arriba al pecador perdonat i l'allibera de tot residu, conseqüència del pecat, habilitant-lo a obrar amb caritat, a créixer en l'amor més que no pas a recaure en el pecat». Per ajudar-vos a una vivència més plena d'aquest Jubileu, explicaré el sentit d'aquesta doctrina i pràctica de l'Església, que per a molts resulta difícil de comprendre.

Partiré de dues situacions que hem viscut alguna vegada en la nostra vida. Quan volem reconstruir una amis-

tat trencada hem de tenir la humilitat de demanar perdó a l'amic ofès. És necessari també que la persona ofesa ens perdone. Això, essent lo fonamental, no ho és tot: hi ha que curar les ferides que la ruptura ha provocat en la relació entre les persones. Tornar a una vivència plena d'amistat exigeix demanar perdó, ser perdonat i purificar el cor perquè la relació es refaça en la seua totalitat.

Fixem-nos en una segona experiència: l'esforç per curar les ferides i refer l'amistat trencada tendeix a reparar el dany causat. Si la persona ofesa veu sinceritat al demanar el

perdó i en la manifestació de dolor i pena pel mal provocat, no exigirà una reparació que compense totalment el dany causat. Al comprovar la veritat del penediment i l'esforç per reparar el mal, pot dir: «Prou! No cal que et preocupes més. Està superat!». La persona ofesa no ha exigít una reparació que compense plenament el dany causat. Ha tingut «indulgència» amb l'ofensor.

Ara traslladem aquestes experiències a la nostra relació amb Déu. El pecat implica una ruptura de l'amistat amb Ell. La conversió exigeix demanar-li perdó i fer l'esforç de refer

totalment la relació trencada, guarint les ferides que el pecat ha deixat i que impedeixen una vivència plena de l'amistat amb Déu. La conversió no consisteix únicament en demanar perdó, sinó que tendeix a una reconciliació plena i vertadera. Amb signes i gestos podem manifestar-li el nostre amor i mostrar-li la sinceritat del nostre penediment i del desig d'una reconciliació total, tornant a la situació d'abans de pecar. Per això la celebració sincera del sagrament de la Penitència, en el que supliquem el perdó, va acompanyada de certes pràctiques penitencials, amb les quals li manifestem a Déu el nostre amor sincer. Déu, quan veu la sinceritat del nostre penediment i l'esforç de conversió, pot dir: «Prou! No cal que et preocupes més. Està superat!». És «indulgent» amb nosaltres.

Aquesta primera reflexió ens ha d'ajudar a viure els signes jubilars amb una perspectiva correcta: quan entrem per la Porta de la Misericòrdia, no anem a «guanyar» sinó a «rebre» la indulgència.

Que el Senyor ens beneeixi amb la seua gràcia.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Com un testament

Havíem coincidit en activitats de pastoral juvenil. Ell era molt jove. Hem mantingut l'amistat i quan ens trobem, de tant en tant —no gaire sovint, però— ens posem al dia dels respectius itineraris personals. Es dedica a la gestió i direcció empresarial, està casat i té fills en edat universitària.

Els seus pares, ja grans, viuen en una altra ciutat i sovint surten en les nostres converses. La darrera vegada que vàrem parlar m'explicava que havia estat amb els pares aquesta Setmana Santa. El seu pare, prop dels noranta anys, amb una salut fe-

ble, va declinant, per bé que manté una lucidesa acceptable. El fill, impactat per la situació quan el visita, procura mantenir-hi converses breus en un intent d'establir, com diu ell, «un diàleg en el que ens reconeixem». El dia de Dissabte Sant, mentre l'ajudava a dinar, li va preguntar si li agradava el que menjava, si en volia més. Veient que responia les preguntes, continuà la conversa: «Pare, com et sents? Què et preocupa?». La resposta pausada però immediata fou: «Anar fent, veure-us». Nova pregunta: «Què és el que valores més?». Sense dubtar gens, li respongué: «La com-

panyia». «La Companyia de Jesús?», li preguntà el fill, intentant introduir un moment d'humor donada la proximitat del pare i de la família amb els jesuïtes. El pare el mirà i, amb un inici de somriure, respongué: «I la de Josep i la de Maria... També la de la vostra mare.»

Acabada l'estada a casa dels pares, en el moment del comiat, abans de l'abraçada, el pare li digué: «Porta't bé, sigues bon noi, segueix Jesús i prega... T'estimo molt!» Quantes vegades el pare li havia fet aquestes recomanacions, des de ben jove-

En el viatge de retorn, el fill se sentia confortat, encara que potser seria la darrera conversa. Aquesta vegada les paraules escoltades, encara que conegudes, tenien aire de testament. Pregà Déu pel pare i la mare amb agraïment, per tot el bé rebut, una pregària d'acció de gràcies i de compromís fidel.

«El primer manament que va acompanyat d'una promesa és aquest: Honra el pare i la mare; així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra» (Ef 6,2-3).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La indulgència jubilar (I)

La celebració de un jubileo extraordinario como el de este Año de la Misericordia es una invitación a dejarnos reconciliar con Dios recibiendo plenamente su gracia. En la doctrina católica y en la tradición de los años santos, esta gracia extraordinaria ha recibido el nombre de «indulgencia plenaria». El Papa, sin emplear esta expresión, alude a ella en el n.º 22 de la bula *Misericordiae vultus*: «El Jubileo lleva también consigo la referencia a la *indulgencia*. En el Año Santo de la Misericordia ella adquiere una relevancia particular. El perdón de Dios por nuestros pecados no conoce límites... La misericordia de Dios se transforma en *indulgencia* del Padre que a través de la Esposa de Cristo alcanza al pecador perdonado y lo libera de todo residuo, consecuencia del pecado, habilitándolo a obrar con caridad, a crecer en el amor más bien que a recaer en el pecado». Para ayudarlos a una vivencia más plena de este Jubileo, explicaré el sentido de esta doctrina y práctica de la Iglesia, que para muchos resulta difícil de comprender.

Partiré de dos situaciones que hemos vivido alguna vez en nuestra vida. Cuando queremos reconstruir una amistad rota debemos tener la humildad de pedir perdón al amigo ofendido. Es necesario también que la persona ofendida nos perdone. Eso, siendo lo fundamental, no lo es todo: hay que curar las heridas que la ruptura ha provocado en la relación entre las personas. Volver a una vivencia plena de amistad exige pedir perdón, ser perdonado y purificar el corazón para que la relación se rehaga en su totalidad.

Fijémonos en una segunda experiencia: el esfuerzo por curar las heridas y rehacer la amistad rota tiende a reparar el daño causado. Si la persona ofendida ve sinceridad al pedir el perdón y en la manifestación de dolor y pena por el mal provocado, no exigirá una reparación que compense totalmente el daño causado. Al comprobar la verdad del arrepentimiento y el esfuerzo por reparar el mal, puede decir: «Basta! No hace falta que te preocupes más. Está superado!». La persona ofendida no ha exigido una reparación que compense plenamente el daño causado. Ha tenido «indulgencia» con el ofensor.

Ahora traslademos estas experiencias a nuestra relación con Dios. El pecado implica una ruptura de la amistad con Él. La conversión exige pedirle perdón y hacer el esfuerzo de rehacer totalmente la relación rota, sanando las heridas que el pecado ha dejado y que impiden una vivencia plena de la amistad con Él. La conversión no consiste únicamente en pedir perdón, sino que tiende a una reconciliación plena y verdadera. Con signos y gestos podemos manifestarle nuestro amor y mostrarle la sinceridad de nuestro arrepentimiento y del deseo de una reconciliación total, volviendo a la situación anterior al pecado. Por ello la celebración sincera del sacramento de la Penitencia, en el que suplicamos el perdón, va acompañada de ciertas prácticas penitenciales, con las que le manifestamos a Dios nuestro amor sincero. Dios, cuando ve la sinceridad de nuestro arrepentimiento y el esfuerzo de conversión, puede decir: «Basta! No hace falta que te preocupes más. Está superado». Es «indulgente» con nosotros.

Esta primera reflexión nos debe ayudar a vivir los signos jubilares con una perspectiva correcta: cuando entramos por la Puerta de la Misericordia, no vamos a «ganar» sino a «recibir» la indulgencia. Que el Señor nos bendiga con su gracia.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Formació de Càritas Espanyola

Dels dies 29 al 2 de març, tres voluntàries i dues tècniques de Càritas Diocesana han participat a l'Escola de Formació de Càritas Espanyola a Madrid. L'Escola es divideix en diferents cursos de formació específica, elles han participat en aquests tres: Cap a un model d'acció socioeducativa de base, elaboració d'instruments per a la millora contínua en el nostre fer. Motivació de la infància i l'adolescència en els seus estudis quan l'entorn no es favorable. I, itinerari de la persona voluntària a Càritas.

Amb la ponència titulada «Una mirada a les persones que treballem a Càritas», el bisbe de Sigüenza-Guadalajara i responsable de Càritas a la Comissió Episcopal de Pastoral Social, Mons. Atilano Rodríguez invitava a que, en el nostre dia a dia a Càritas, «intentem veure les dificultats com a reptes i quan creguem que hi ha coses impossibles de fer o canviar no ens oblidem que per a Déu no hi ha res impossible».

El secretari general de Càritas Espanyola, Sebastián Moran, invitava els assistents a prendre la formació com un moment per a descrear-nos, per po-

der néixer de nou, desaprendre per tornar a aprendre de nou. Així mateix, prendre la formació com una motivació per a la transformació social, una transformació en radicalitat.

Càritas Diocesana de Tortosa

La Coral Sant Jaume Apòstol de Camarles cantà al Vaticà

Dimecres, 9 de març, la Coral Sant Jaume Apòstol de Camarles va cantar, sota la direcció del mestre Joan Ernest Redó, a la Missa de les 17 h, a l'altar de la Càtedra de Sant Pere del Vaticà.

El dimarts a la tarda ens vam trobar amb Mn. Jordi Bertomeu qui ens acompanyà per visitar la basílica de Sant Pere, entrant per la Porta Santa per guanyar el Jubileu de l'Any de la Misericòrdia. També vam veure algunes dependències de la congregació de la Doctrina de la Fe, lloc on desen-

volupa Mn. Jordi el seu ministeri sacerdotal. El dimecres vam visitar la tomba de l'apòstol sant Pe-

re i les tombes de Pau VI i de Joan Pau I. Dalt de la basílica, les de St. Joan XXIII i de sant Joan Pau II.

Van ser tres dies inoblidables: «Una de les experiències més boniques de la vida, visitar Roma i haver pogut cantar al Vaticà». A més a més van fer-ho molt bé, inclús van rebre la felicitació més cordial del propi organista i la salutació i les gràcies del sacerdot qui presidí l'Eucaristia, on la coral va cantar en llatí els cants propis de la celebració.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Els signes del Jubileu

He desitjat que el signe de la Porta Santa sigui present en cada Església particular, perquè el Jubileu de la Misericòrdia pugui ser una experiència compartida per tothom.

La misericòrdia i el perdó no han de quedar reduïts a paraules boniques, sinó que s'han de fer realitat en la vida quotidiana. Estimar i perdonar són el signe concret i visible que la fe ha transformat els nostres cors i ens permet expressar en nosaltres la mateixa vida de Déu.

Aquest gran signe de la vida cristiana es transforma després en

tants altres signes que són característics del Jubileu. Penso en tots els qui travessaran una de les portes santes, que aquest any són veritables portes de la misericòrdia. La porta ens indica Jesús mateix que ha dit: «Jo sóc la porta: els qui entrin per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges» (Jn 10,9). Travessar la Porta Santa és el signe de la nostra confiança en el Senyor Jesús que no ha vingut per jutjar, sinó per salvar (cf. Jn 12, 47).

Un signe important del Jubileu és també la confessió. Acostar-

se al sagrament mitjançant el qual ens reconciliem amb Déu és tenir una experiència directa de la seva misericòrdia. És trobar el Pare que perdona: Déu ho perdona tot. Déu ens comprèn, fins i tot també en les nostres limitacions, ens comprèn també en les nostres contradiccions. No sols això, ell amb el seu amor ens diu que quan reconeixem els nostres pecats encara el tenim més a prop nostre i ens anima a mirar endavant.

(Dimecres, 16 de desembre de 2015.)

Visita Pastoral del Sr. Bisbe

El passat 8 de març, el nostre bisbe, don Enrique, va visitar el Col·legi Diocesà Sagrada Família.

Va ser un dia replet d'activitats. A les 10 del matí s'iniciava la Visita Pastoral amb una reunió amb l'equip directiu del Centre, aquest va posar al dia al Sr. Bisbe, explicant-li el projecte educatiu del Centre, les novetats per al curs vinent, i els nequits i preocupacions que com a docents tenen.

Després el Sr. Bisbe va compartir l'estona del cafè a la sala de professors, per a després continuar amb el diàleg que cada any manté amb els

alumnes de 2n de batxillerat. Hem de dir que va ser una viva conversa d'ell amb els alumnes.

La visita va continuar dinant amb els professors i compartint la reunió amb l'Equip de Pastoral que li va explicar al Sr. Bisbe les propostes pastorals que es porten a terme en el Centre.

La tarda es va destinar a visitar les classes dels més petits, els de la Llar; i a realitzar una pregària amb els alumnes d'infantil i primària.

La Visita Pastoral va finalitzar amb un moment de diàleg amb els docents del centre.

Mn. Tomàs Mor

Jornada «24 hores per al Senyor»

El papa Francesc, en el missatge de Quaresma, anuncià el seu desig que tota l'Església celebrés els dies 4 i 5 de març, la Jornada «24 hores per al Senyor». A la nostra diòcesi foren moltes les paròquies que van celebrar-la.

A la parròquia Mare de Déu del Roser de Tortosa, ens vam aplegar un nombrós grup de feligresos de les parròquies de la ciutat. S'inicià la celebració amb l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, i concelebrada pel rector, Mn. Ramon Labernié i pel missioner de la misericòrdia, Mn. Jaume Casamitjana, de la diòcesi de Vic.

Després de la Missa s'exposà el Santíssim i tot seguit va predicar el missioner de la misericòrdia a partir de la lectura de l'Evangeli (Lc 15, 1-3.11-32): «La paràbola del fill prò-

dig», la qual podríem anomenar-la també la del pare misericordiós. Ens digué Mn. Casamitjana que Déu ens mostra un amor sense límits. En aquesta jornada «24 hores per al Senyor» volem trobar un amor que ens salva, que ens dóna la pau i suscita

en nosaltres l'esperança. Quan necessari és que el món reconegui la misericòrdia de Déu!

El papa Francesc en una audiència digué que quan ens apropem al sagrament del perdó, estem rebent l'abraçada del Pare, experimentem

l'amor de Déu, esdevenim persones noves i tornem a nàixer. Quin misteri tan gran! Déu vol abraçar-nos, ho desitja i ho espera. En aquest Any Sant de la Misericòrdia oblidem-nos de les ofenses que ens han fet i acollim l'abraçada amorosa de Déu.

Continuà l'adoració al Santíssim en silenci i a partir de les 22 h es pregà cada hora per una intenció, fins arribar a les 19 h del dia 5, dissabte, que es resà el Rosari i acabà la jornada «24 hores per al Senyor» amb la celebració de l'Eucaristia a les 19.30 h. Durant totes les hores es van establir torns de sacerdots per a la confessió. Com deia el full de convocatòria a la jornada de pregària, el Senyor ens continua dient: «No t'oblidis que t'espero i no esperis que t'oblidi.»

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▶ **Dilluns 2**, Bitem, Visita Pastoral.
- ▶ **Dies 3 i 4**, Jesús, Visita Pastoral.
- ▶ **Dissabte 7**, Forcall, a les 19 h, Confirmacions.
- ▶ **Diumenge 8**, Tortosa, Ermita Mare de Déu de la Petja, a les 10 h, Missa. / Jesús, a les 12 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.

Ermita de la Mare de Déu de la Petja

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. ■ Dimarts [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la Santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dimecres [Fets 17,15-22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Dijous [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304) a Tessalònica.

6. □ Divendres [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

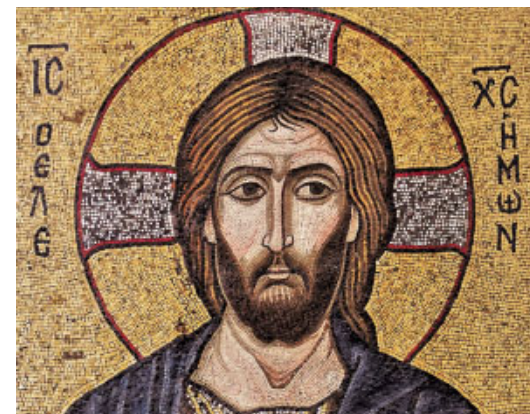
7. □ Dissabte [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. St. Sixt i St. Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de St. Esteve d'Hongria (s. xxi); sant Benet II, papa.

8. □ Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / He 9,24-28;10,19-23 / Lc 24,46-53]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més de les altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel Sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, religiós caputxí; beat Lluís Rabatà, prevere carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), religiosa fundadora de les Franciscanes dels Sagrats Cors.

Diuenge VI de Pasqua

COMENTARI

Qui m'estima, farà cas del que jo dic

Pantocràtor, mosaic bizantí (s. XI),
Bode Museum, Berlín (Alemanya)

Davant la desavinença i discussió seriosa de Pau i Bernabé amb els germans d'Antioquia, què es pot fer? Que Pau i Bernabé amb alguns més pugïn a Jerusalem per tractar la qüestió amb els Apòstols i preveres de la Comunitat mare, on s'aclarirà que alguns dels nostres havien vingut sense la nostra autorització perturbant-vos amb la seva opinió.

Basat en què Déu testimonia a favor dels gentils donant-los l'Esperit igual que als jueus, Pere amb autoritat decideix: *L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que les indispensables, per exigències de comunió eclesial amb l'Església mare.*

El profeta-vident havia vist *el cel nou i terra nova* (v. 1s) on tot és radicalment nou. Ara l'àngel li ensenya la ciutat santa de Jerusalem, custodiada per muralla alta amb 12 portes —les 12 tribus d'Israel— i reposant sobre el fonament dels Dotze Apòstols de l'Anyell: símbol de l'Església.

Entre el relat del Sant Sopar i el començament de la Passió l'evangelista Jn presenta diversos ensenyaments de Jesús emmarcats dins un clima plenament pasqual.

El llarg discurs de Jesús segueix el model dels «discursos de comiat» d'A.T. on el protagonista, abans de morir, congrega els seus per les darreres recomanacions.

Senyor, per què et vols manifestar a nosaltres però no al món?, li ha preguntat Judes. La Revelació suposa diàleg que funciona quan Déu troba en l'home una escolta obedient.

Qui m'estima farà cas del que Jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Perquè «creure en Déu» i «estimar Déu» reclamen la certificació del *fer cas del que Jesús diu*.

El missatge ja l'ha predicat *Jesús mentre era amb nosaltres: ara l'Esperit Sant, el Defensor (=Paràclit) que enviarà el Pare en nom meu, us farà recordar i entendre tot el que us he dit, garantint així la fidelitat a l'únic Evangeli.*

Us deixo la pau; us dono la meua pau: més que un bon desig Jesús expressa la donació efectiva del suprem do de la pau bíblica que és resultat de tot el que fa feliç una persona.

Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare tornant a l'origen trinitari de l'Encarnació amb la missió salvadora acomplerta. El Pare és més que jo en el sentit què sempre l'Enviant és més que l'Enviat.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles

(He 15,1-2.22-29)

En aquellos días, algunos que vinieron de Judea enseñaban a los hermanos: «Si no os circuncidáis según el rito de Moisés, no podéis salvaros.»

Después de un altercado y discusión no pequeña de Pablo y Bernabé contra ellos, se decidió que Pablo y Bernabé y algunos otros de entre ellos fueran a Jerusalén para tratar esta cuestión con los apóstoles y los presbíteros.

Entonces los apóstoles y los presbíteros, con toda la Iglesia, decidieron elegir a algunos de entre ellos y enviarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabás y a Silas, hombres eminentes entre los hermanos.

Por medio de ellos les mandaron esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros, vuestros hermanos, a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia procedentes del paganismo. Nos hemos enterado de que algunos de los nuestros, sin nuestro mandato, os han inquietado y alarmado con sus palabras. Hemos decidido de común acuerdo elegir unos delegados y enviarlos a vosotros, con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado sus vidas por el nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os enviamos a Judas y a Silas, que os dirán lo mismo de palabra. Porque el Espíritu Santo y nosotros hemos decidido no poner ninguna carga más que estas imprescindibles: abstenerse de la fornicación, de comer sangre y carne sacrificada a los ídolos o de animales ahogados. Haréis bien en guardaros de estas cosas. Adiós.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / Riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis

(Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu sobre un monte grande y alto, y me mostró la ciudad santa. Jerusalén, que bajaba del cielo de junto a Dios con la gloria misma de Dios: su esplendor era como el de una piedra preciosísima, como el jaspe cristalino. Tenía un muro grande y alto con doce puertas; sobre las puertas, doce ángeles y nombres escritos, los de las doce tribus de Israel. Al oriente, tres puertas; al norte, tres puertas; al mediodía, tres puertas; al occidente, tres puertas. El muro de la ciudad tenía doce fundamentos, y sobre ellos doce nombres, los de los doce apóstoles del cordero. No vi en ella ningún templo, porque su templo es el Señor, Dios todopoderoso, y el cordero. La ciudad no tiene necesidad de sol ni de luna que la iluminen, porque la gloria de Dios la ilumina, y su lámpara es el cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi doctrina, mi Padre lo amará y mi Padre y yo vendremos a él y viviremos en él. El que no me ama no guarda mi doctrina; y la doctrina que escucháis no es mía, sino del Padre que me ha enviado». «Os he dicho estas cosas estando con vosotros; pero el defensor, el Espíritu Santo, el que el Padre enviará en mi nombre, él os lo enseñará todo y os recordará todo lo que os he dicho». «La paz os dejo, mi paz os doy; no como el mundo la da, os la doy yo. No estáis angustiados ni tengáis miedo. Ya sabéis lo que os he dicho: Me voy, pero volveré a estar con vosotros. Si me amáis, os alegraréis de que me vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes que suceda, para que cuando suceda creáis.»